juures öömaja pidi leidma. Trahteri peremees tundis warsi, et see rikas ja wägew Erbahi krahw oli, kes jo enne mõni kord tema juures oli korteris olnud, ta teretas teda alandlikult ja kostis: „Tulge aga sisse, auus krahwi herra, palju ruumi meil täna ei ole kül mitte, üks selts wõõraid on juba enne seia öömajale jäänud, aga eks meie ikka teie jauks ruumi muretseme.“

Natsa mehed sõitsid siis hoowi peale ja wiisid oma hobused talli, aga krahwi ennast wiis peremees teise korre peale ühte tuppa, kuhu ta öösels pidi jääma.

„Kes need wõõrad on,“ küsis krahw, „kes enne minu tulemist seia öömajale on jäänud?“ Peremees kostis: „Nende nimed on mulle tundmata, aga preestri sugu näitawad nemad olewat ja õpetatud mehed ka. Söömalaual rääkisid üks teisega wõõrast keelt, ehk nemad ongi Itaalialased ehk Hispanialased. Üks keisri käskjalg oli ka nende seltsis, see oli tema rieteşt tunda. Nemad olid wäga wäsinud ja on wist juba magama heitnud.“

„Mina olen ka pitka teed käinud ja wäga wäsinud,“ kostis krahw, „olge hea, ja saatke mulle midagi jua ja süa tuppa, siis minagi heidan magama.



Krahw hakkas raud riided seljast wõtma ja küsis selle wahel: „Öelge mulle ommeti, kas Wittenbergi linna usuşegaja juba siit linnast on läbi läinud, ma kuulsin, et ta jo teel pidi olema?“

„Ega mina maailma tüliasjadest hooli,“ kostis peremees, „aga ma pole midagi şest kuulda saanud, et üks usuşegaja on siit läbi läinud, ega see oleks wõinud ilma kärata sündida, kõik oleksid jo jooksnud teda näha saama.“

„Noh, siis ta wist alles tulemata,“ ütles krahw, „saatke aga mulle midagi joomaaega!“

Joomaaeg sai ka toodud, krahw wõttis oma akna lahti, et wärske tuuleõhk saaks tema roidund keha karastada. Aken oli üsna ühe torni lõrwas ja tornis oli ka suur aken, mis lahti oli ja kust tule walgus wälja paistis. Krahw tundis, et keegi seal mööda tuba oli kõndimas ja walju häälega rääkimas. Ta jäi kuulma ja sai pea aru, et tundmata inimene seal şatsa keeli Jumalat palus. Aga tema palwe oli nii imelik wägew, mõnus ja usklik, et krahw ise otsegu tahtmata oma käed risti pani. Rohkem kui poole tundi palus tundmata inimene Jumalat, palwe sõnad läksid ühtepuhku tulisemaks ja julgemaks, otsegu oleks laps oma isaga rääkinud, nii julgeste ja kindla lootusega palus ta Jumalat risti-